

Beszámoló az írországi csoportfoglalkozásokról

A nevem Hayley, és a South East Technological University (SETU) Waterford doktori hallgatója vagyok. Jelenleg a START nevű támogatott lakhatási kezdeményezést kutatom, amelynek célja a felépülés, a társadalmi befogadás és az önálló életvitel elősegítése olyan emberek számára, akik mentális nehézségeket élnek át. Része vagyok annak a SETU-s kutatócsoportnak, amely ezen a projekten dolgozik, a témavezetőmmel, Méabh-vel együtt.

A Women's Visual Voices projekt részeként 2025 márciusában kezdtünk el műhelymunkákat tartani a Cork Simon Community-vel közösen. Az első csoportunk a szervezet különböző projektjeiben dolgozó munkatársakból állt. Ez nagyon fontos beszélgetéseket indított el arról, hogy milyen gyógyító ereje van a biztonságos és bizalmi kapcsolatoknak azokkal a nőkkel, akik igénybe veszik a szolgáltatásaikat. A munkatársak ezt kulcsfontosságú segítő kapcsolatokon és természet alapú tevékenységeken keresztül tudják támogatni, amelyek elősegítik a bizalom és a kapcsolatok erősödését, ahogy azt az alábbiakban is kiemelték. A munkatársak hangsúlyozták továbbá, hogy a nők megélt tapasztalatainak és szükségleteinek láthatatlansága a szakpolitikai döntésekben és a szolgáltatások kialakításában milyen következményekkel járhat. Ez a láthatatlanság tovább súlyosbíthatja azokat a bántalmazásokat és traumákat, amelyeket a nők életük során átéltek.

Valahová tartozás és remény

Olyan nőkkel dolgozom, akik hajléktalanná váltak és újra kell, hogy építsék az életüket. Kedden és csütörtökön tartok nekik kertészeti foglalkozást. A találkozókat evéssel, teázással és beszélgetéssel kezdjük. Ezeket a növényeket magként vetettük el és együtt gondoztuk őket, átültettük nagyobb cserépbe, és amikor megerősödtek, ki szeretnénk ültetni őket valódi ágyásokba.

Pont mint azokat a nőket, akik a foglalkozásra járnak: finom ételekkel tápláljuk őket, odafigyelünk a történeteikre. Értékeljük és szeretjük őket, akik mind különleges egyéniségek, ahogy a növényeink is. Ha már elég erősnek érzik magukat, elköltöznek és saját növényeket nevelhetnek saját otthonukban.

A növényekre azok a nők vigyáznak, akikre ezeken a foglalkozásokon közösen figyelünk.

© Azzak < 2025. április> Írország

© Brita < April 2025> Women in Homelessness Women's
Voices/Erasmus+/Ireland.

Ez egy olyan helyiség táblája, amit férfiak és nők is használhatnak.

Sok hajléktalanellátó intézmény, akár a WC-k és zuhanyzók is, koedukáltak. Korábbi traumatikus tapasztalataik miatt vannak nők, akik nem szívesen használják ezeket. Bár az ajtókat belülről be lehet zárni, mindig ott van annak a lehetősége, hogy valaki megpróbálja kinyitni az ajtót. Jobban kellene arra törekedni, hogy legyenek csak nőket fogadó szolgáltatások, ahol a nők hozzájuthatnak a számukra szükséges dolgokhoz.

© Brita < 2025. április> Írország

2025 májusában elkezdtem a Cork Simon átmeneti szállóján élő nőkkel a csoportfoglalkozásokat. A műhelyek a női szállón zajlottak, ahol a résztvevők többsége élt, néhányan pedig támogatott lakhatásban laktak.

Ami egy üres teremmel és egy érintetlen süteményekkel teli asztallal kezdődött, hamarosan a kapcsolódás, a tanulás és a közösség erejéről szóló úttá vált. Az első, tájékoztató alkalommal megpróbáltam olyan bizalmi légkört kialakítani, ahol a nők biztonságban és támogatva érzik magukat. Bár rész munkaidőben magam is ennél a szervezetnél dolgozom, de másik intézményben: a női szállóra külső facilitátorként érkeztem. Fontos volt felismerni, hogy a bizalmat lassan, és a nők feltételei szerint kell kiépíteni.

A női szálló viszonylag új része a Cork Simon ellátásainak. A hét fő fogadására alkalmas épületet, amelyet most már kifejezetten nők számára tartanak fenn, korábban koedukált lakhatási projektként használták. Átalakítása annak a jele, hogy a hajléktalanellátásban szükség van külön nők számára létrehozott szolgáltatásokra.

Ez az ajtó olyan helyen van, ami szerintem nagyon veszélyes. Mindig rettegek, hogy valaki megtámad, megver, kirabol. Gyakran tör rám pánik, amikor az ajtóhoz érek, és csak remélni tudom, hogy nem kell sokáig várnom, amíg beengednek.

© Celine Dion < 2025. május > Írország

A női szálló a város egy igen forgalmas és gyakran kaotikus részén található. Közvetlenül egy koedukált éjjeli menedékhely és egy nappali melegedő mellett áll, vele szemben az önkormányzat átmeneti szállása található. A közelben működik egy utcán élőket segítő szolgáltatás is. Később megtapasztaltam, hogy már pusztán az épületbe való belépés vagy onnan való távozás is – annak ellenére, hogy menedéket jelent – számos nehézséggel jár. Maga a női szálló biztonságot nyújtott, de a környezete nagyon hangos volt. Ez azt jelenti, hogy sok nő számára már az épület megközelítése vagy elhagyása is veszélyes és szorongáskeltő élmény lehet. Kezdetben kihívást jelentett megfelelő helyszínt biztosítani a foglalkozásokhoz az épület elhelyezkedése és a környék forgalmassága miatt. A nappali melegedőt és más lehetséges helyszíneket is megvizsgáltuk, de végül alkalmatlannak bizonyultak a műhelyek megtartására.

Az első tájékoztató alkalmat a nappali melegedőben tartottuk, de ez a tér nem bizonyult megfelelőnek a nők számára. Más lehetőségeket is megvizsgáltunk, végül azonban a női szállót választottuk a foglalkozások helyszíneként, mivel ez egy ismert és biztonságos közeg volt azoknak a nőknek, akik igénybe vették a szolgáltatásokat, itt otthonosan érezték magukat.

Az első műhelyfoglalkozásunkon három nő vett részt. Ezen az alkalmon a fotók és a történetmesélés erejét jártuk körül. Többen arról számoltak be, hogy nem érzik magukat biztonságban, amikor a női szállót megközelítik vagy onnan távoznak: többször tapasztaltak zaklatást, kiabáltak vagy beszólogattak nekik, esetleg követni kezdték őket. A zsúfolt terek erős szorongást váltottak ki belőlük. Néhányan megosztották, hogy a köztereken látott erőszak újra előhívta korábbi, mélyen traumatikus emlékeiket. Az érzelmi teher ellenére a foglalkozás terében ritka szolidaritás született. Többen kifejezték hálájukat már azért is, hogy lehetőségük volt beszélni, és hogy meghallgatták őket. Egyikük

így fogalmazott: „Nincs senki, akivel minderről beszélhetnénk” – ezzel megfogalmazva azt, hogy sokan még egy közösségi szálláshelyen is mennyire elszigetelten érzik magukat.

Ahogy a foglalkozások haladtak előre, a csoport létszáma és összetartása is egyre mélyült. A második alkalommal már öt nő vett részt. Bár a női szálló megközelítésével kapcsolatos nehézségek továbbra is állandó témát jelentettek, megjelent egy reménytelibb vonulat is: az a biztonság és megnyugvás, amelyet egymásban, illetve néhány munkatárs támogatásában találtak. Az egyik nő egy csomag apró, de mélyen jelentőségteljes ajándékot hozott – köztük biztonsági sítókat a csoport számára. Ez a szép, gondoskodó gesztus jól tükrözte, hogyan vigyáznak egymásra a nők még a szélsőséges nehézségek közepette is.

A negyedik alkalommal a fókusz a nők egészségére – különösen a reprodukzív egészségre – helyeződött, valamint arra, hogy a nők fájdalmát és aggodalmait milyen gyakran figyelmen kívül hagyják vagy elutasítják. Az egyik résztvevő egy olyan történetet osztott meg, amikor egy egészségügyi problémáját félvállról kezelték, majd később beigazolódott a betegség, s ez benne a cserbenhagyás és reménytelenség érzését keltette. Egy másik nő, akit mélyen megérintett a fotójához írt sorok érzelmi töltete, megkért egy társát, hogy olvassa fel helyette. Az a gyengédség és támogatás, amely ebben a

pillanatban megmutatkozott, rendkívül meghatározó volt – emlékeztető arra, milyen erős találhatnak a nők egymásban, amikor biztonságos, tudatosan kialakított tér áll rendelkezésükre a beszélgetéshez.

Ahogy az utolsó alkalomra készülünk, a csoport közösen fogja kiválasztani a kiállítás fényképeit és a hozzájuk tartozó feliratokat. Ez az esemény nem pusztán a fényképek bemutatására szolgál – erőteljes platformot teremt a nők számára, hogy megosszák tapasztalataikat, rávilágítsanak a biztonsági problémákra, amelyekkel szembesülnek, és változást sürgessenek. A nők maguk döntenek el, kiket hívnak meg – legyen az a média, döntéshozók, politikusok vagy más fontos érintettek. A projekt módszertanában a kiállítás szakasza kulcsfontosságú lehetőség arra, hogy elérjék azokat, akik befolyásolhatják a változásokat – különösen a döntéshozókat, az intézmények fenntartóit és munkatársait, valamint a szélesebb nyilvánosságot. A fényképek és a hozzájuk kapcsolódó szövegek bemutatásával a nők képesek megszólítani a munkatársakat, a szolgáltatásokat és a társadalmat, és ráirányítani a figyelmet a nők megélt tapasztalataira és szükségleteire, elősegítve a párbeszédet, amely a biztonságosabb, nemekre érzékenyebb szolgáltatások kialakítását eredményezheti.